

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje.

Pokrzywdzona A. R. i oskarżony M. Ś. od czerwca 2017 roku pozostawali w nieformalnym związku. A. R. w dniu 5 lipca 2017 roku zakupiła telefon marki L. (...) koloru czarnego. Telefon ten zakupiła w drodze sprzedaży wysyłkowej od (...) S.A. za kwotę 600,14 złotych.

Dnia 08 lipca 2017 roku A. R. pożyczyła oskarżonemu telefon komórkowy marki L. (...) koloru czarnego do czasu gdy zakupi sobie jakiś inny aparat. W dniu 15 lipca 2017 roku oskarżony rozstał się z pokrzywdzoną. A. R. po jakimś czasie zorientowała się, że oskarżony nie zwrócił jej telefonu i napisała do niego sms-a, że za 20 minut będzie pod sklepem (...) po telefon, co oskarżony potwierdził. Pokrzywdzona udała się w umówione miejsce tj. pod sklep (...), gdzie miał przyjść oskarżony wraz z telefonem. Oskarżony nie przyszedł we wskazane miejsce. Pokrzywdzona bez skutku próbowała kontaktować się z oskarżonym.

Oskarżony nie zwrócił telefonu pokrzywdzonej.

/dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 82, k. 142, k. 168-169, zeznania świadka A. R. k. 206, k. 3, P. K. (1) k. 21-22, kopia faktury za telefon k. 6, karta gwarancyjna k. 7, dane teleinformacyjne k. 52/

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wskazał, iż był w związku konkubenckim z A. R.. Podał, że A. R. w marcu 2017 roku dała mu telefon komórkowy marki LG10. To był nowy telefon bez opakowania. Wskazał, że pokłócił się z A. R. i wyszedł z domu. W kieszeni miał ze sobą telefon komórkowy. Oskarżony M. Ś. podał, że po około miesiącu spotkał się z A. R. obok sklepu (...) i wtedy oddał jej telefon w takim samym stanie w jakim go otrzymał.

Sąd zważył, co następuje.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, co do okoliczności, iż pokrzywdzona dała mu telefon, albowiem sprzeczne są one z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z zeznaniami pokrzywdzonej A. R.. Ponadto nie można było podzielić wyjaśnień oskarżonego, iż oddał telefon pokrzywdzonej.

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego są jedynie jego linia obrony a jego postawa w toku całego procesu wskazuje wprost na chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej za wszelką cenę.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. R. i P. K. (2) są one bowiem jasne i logiczne oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

W toku postępowania przygotowawczego dopuszczono dowód z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność poczytalności oskarżonego w chwili czynu. Biegli w złożonej opinii stwierdzili, iż oskarżony M. Ś. nie cierpi na chorobę psychiczną czy upośledzenie umysłowe. Rozpoznali u niego zespół uzależnienia spowodowany używaniem kilku substancji oraz cechy zaburzonej osobowości.

Odnośnie tempore criminis biegli stwierdzili, że u podejrzanego w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu zdolność do rozpoznania znaczenia czynu oraz zdolność do kierowania swoim postępowaniem nie była zaburzona w rozumieniu art. 31 § 1 kk. czy art. 31 § 2 kk.

Czynu z art. 284 § 2 kk dopuszcza się ten kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą.

Przyjmuje się, że „powierzenie rzeczy ruchomej polega na przekazaniu władztwa tej rzeczy (cudzej) z zastrzeżeniem jej zwrotu, a zatem osoba, która otrzymuje taką rzecz, nie ma prawa nią rozporządzać jak swoją własnością” (wyr. SN z 17.2.2015 r., V KK 391/14, Prok. i Pr. – wkł. 2015, Nr 7–8, poz. 4).

Powierzenie jest to przekazanie władztwa nad rzeczą z zastrzeżeniem obowiązku jej późniejszego zwrotu. Powierzenie może nastąpić z prawem do używania lub użytkowania rzeczy bądź bez tego prawa (O.Górniok [w:] O.Górniok i in., t. 2, s. 401).

Odnosnie okoliczności, iż telefon (...) stanowił własność A. R. to potwierdza ten fakt dokument w postaci faktury VAT zakupu telefonu przez pokrzywdzoną.

Niewątpliwie też w ocenie Sądu nie doszło do przekazania własności telefonu przez pokrzywdzoną dla oskarżonego. Przede wszystkim nie mówi on o tym w swoich wyjaśnieniach, w których wskazuje przecież, iż telefon oddał. Kwestia, iż został on zakupiony dla oskarżonego przez pokrzywdzoną pojawia się jedynie w mowie końcowej obrońcy oskarżonego. Fakt zaś, iż telefon nie został zwrócony znajduje potwierdzenie w danych od operatora sieci, z których wynika, iż po dacie przywłaszczenia nie był on używany, co w przypadku gdyby pokrzywdzona weszła ponownie w jego posiadanie byłoby niemożliwe.

Oskarżony zatem wiedząc, iż dysponuje rzeczą cudzą, w posiadanie której wszedł legalnie przywłaszczył go.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał oskarżonego M. Ś. za winnego tego, że w dniu 15 lipca 2017 roku w B. dokonał przywłaszczenia powierzonego telefonu komórkowego marki LG nr (...) o wartości 600 zł na szkodę A. R., tj. o przestępstwo określone w art. 284§2 kk i za to z mocy art. 284§2 kk skazał go i wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Jako zasadniczą okoliczność obciążającą przy wymiarze kary, Sąd wziął pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego, choć wskazać należy, iż oskarżony był karany za przestępstwa niepodobne. Ponadto za orzeczeniem kary pozbawienia wolności przemawiał również fakt, iż oskarżony ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę, iż wartość przywłaszczonego mienia przez oskarżonego jest niewielka i zbliżona do wartości mienia stanowiąca granicę między przestępstwem a wykroczeniem.

Kara pozbawienia wolności ukształtowana została w minimalnych granicach ustawowego zagrożenia, przy czym wskazać należy, iż ukształtowana została co do rodzaju znacznie surowej niż kara wnioskowana przez Prokuratora.

Sąd na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 22 grudnia 2018r. do dnia 14 stycznia 2019r.

Na podstawie art. 46§1 kk orzekł wobec oskarżonego M. Ś. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. R. kwoty 600 złotych.

Na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. Z. kwotę 600 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu, w tym kwotę 180 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę w postępowaniu przygotowawczym oraz kwotę 138 złotych tytułem podatku VAT od wynagrodzenia za obronę z urzędu, w tym kwotę 41,40 tytułem podatku VAT od wynagrodzenia za obronę w postępowaniu przygotowawczym

Mając na względzie orzeczoną karę pozbawienia wolności i środek kompensacyjny oraz fakt, iż oskarżony uzyskuje niewielki dochód z renty socjalnej w kwocie 850 złotych Sąd na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił go od kosztów sądowych.